

PROLOOG

Rood en goud stroomden langs de hemel, toen het getjirp van de krekels plotseling verstomde.

‘Ze komen,’ fluisterde Gonvalon en Nandalee keek naar de lucht die door de takken van de doornstruiken als een mozaïek in duizenden stukjes was verdeeld. Vaag kon ze schaduwsilhouetten afgetekend zien staan op de westelijke horizon, waar de zon als een gloeiend rode bal het uitgestrekte grasland beroerde.

Nandalee trok de dunne deken omhoog die ze met modder uit een nabijgelegen waterpoel had ingesmeerd en tastte onwillekeurig naar haar boog naast haar. De pees was gespannen. Gonvalon had verteld wat er zou kunnen gebeuren als ze ontdekt werden.

De schaduwen groeiden. Het waren er vele! Ze leken geboren te zijn uit de stervende zon, die door bloedrode wolken omlijst werd. Pegasi! Een hele kudde. Minstens vijftig gevleugelde paarden kwamen in een grote boog aangevlogen, wierpen het hoofd uitgelaten in de nek en lieten een wild gehinnik opklinken. Angstig vluchtten de gazelles weg van de drinkplaats en verdwenen met grote sprongen in het hoge buffelgras van de savanne.

Het geruis van de machtige vleugels vulde de hemel. Drie hengsten waren voor de kudde uit gesneld en cirkelden nu in steeds kleiner wordende kringen boven de doornstruiken waar de elfen verstopt zaten. Pegasi gedroegen zich anders dan de wilde paarden van de savanne, had Gonvalon Nandalee gewaarschuwd. Wanneer ze zich bedreigd voelden, vluchtten ze niet, ze vielen aan. Daarom hadden de drakenelfen ze als hun strijdrossen gekozen.

Een hengst met een glanzend zwart vel gleed keer op keer over de struiken heen. Zijn ogen glinsterden als obsidiaan. Hij vertraagde zijn vlucht, spreidde zijn vleugels en landde uiteindelijk geen twintig schreden van hen af.

Nooit eerder had Nandalee zo’n schitterend dier gezien. De hengst draaide zijn hoofd. Zijn brede neusgaten verwijdden zich, toen hij de geur opsnoof.

Hij zou hen niet ontdekken, dacht ze en er speelde een lachje om haar smalle lippen. Ze hadden zich die ochtend in de waterpoel gewassen en vervolgens, ook al protesteerde Gonvalon luidkeels, met gazellemest ingesmeerd. Verborgen onder de deken met de modderkorsten en geurend naar gazelles waren ze helemaal één geworden met Bainne Tyr, het Melkland, zoals de vruchtbare savanne die de Jadetuin omsloot al sinds het begin der tijden werd genoemd. Ze waren onzichtbaar voor de hengst, verborgen voor al zijn zintuigen.

En toch keek hij hun richting uit. Onrustig stampte hij met zijn hoeven en kwam dichterbij. Plotseling schoot een grijsbruine hagedis onder een platte steen vandaan, slechts een paar schreden voor hun schuilplaats. Hij stormde naar de reddende doornstruik en wist onder de deken te kruipen. Nandalee kon de kleine klauwtjes van het dier op haar blote onderarm voelen.

De hengst hield zijn hoofd scheef. Hij stond nu vlak voor het struikgewas en keek op hen neer. Nandalee hield haar adem in. Niet met de ogen knipperen. Geen beweging. Geen geluid. Ze drukte zich zo plat mogelijk tegen de grond, de camouflerende deken tot ver over haar nek getrokken. Haar haar had ze met modder ingesmeerd en het was door de hitte van de dag in een harde, stoffige koek veranderd. Ze was volkomen gecamoufleerd. Haar silhouet was versmolten met de wirwar van takken. Alleen het knipperen van een ooglid kon haar verraden. Nandalee drukte haar wang stevig tegen de stoffige bodem. Ze had daarnet, toen er nog tijd voor was geweest, haar hoofd een stukje moeten draaien, zodat haar voorhoofd de aarde raakte en haar haar met de modderkorst er als een steen uitgezien zou hebben. Maar ze had haar ogen niet van de zwarte hengst los kunnen rukken. Nog nooit had ze zo'n elegant paard gezien.

Gonvalon naast haar hield zijn ogen gesloten. Hij was geen jager en toch deed hij alles goed. Hij had dan wel tegen de gazellemest geprotesteerd, maar hij was een meester in het camoufleren. Hoe vaak zou hij er al voor de draken op uitgetrokken zijn om te doden? Hij vertelde er nooit iets over.

De hengst snoof. Zijn obsidiaankleurige ogen keken recht op hen neer. Een kleine, stervormige bles prijkte als een derde wit oog midden op zijn voorhoofd.

Plotseling wierp hij zijn hoofd achterover en hinnikte. De hemel was opeens vervuld van het geruis van machtige vleugels en al gauw beefde de aarde onder de hoefslagen van de neerdalende pegasi. Nandalee telde driehonderdzeventig dieren, het ene nog mooier dan het andere. Ze waren een en al gratie, uit elk van hun bewegingen sprak een volmaakte harmonie.

De elfin dacht terug aan haar tijd in de spelonk van de Zwevende Meester. Ook de grote witte draak had zijn vleugels met zo'n gratie kunnen spreiden en een ogenblik lang echoden zijn woorden weer in haar hoofd. *In alles wat volmaakt is woont magie. Zelfs wanneer gij er helemaal niet van bewust zijt dat ge magie hebt geweven. Het volmaakte schot dat tegen elke verwachting in zijn doel treft. Of alleen maar een enkele beweging...*

Haar leermeester was nukkig geweest en beslist ook een beetje gek. Nandalee herinnerde zich hoe hij soms met zijn hoofd naar beneden aan het plafond van de spelonk had gehangen, zijn vleugels voor zijn lichaam gevouwen alsof hij een reusachtige vleermuis was. Hij had beweerd dat het heel ontspannend was om zo te slapen en haar aangeraden het ook te doen. Hoe smadelijk was hij omgekomen. Zijn slanke, welgevormde lichaam was in stukken gehakt en door de dwergen bij opbod verkocht. En van alle inwoners uit de Diepe Stad waren uitgerekend zijn moordenaars aan de bestraffing van de hemelsslangen ontsnapt.

Dankzij haar hadden drie dwergen het in een verborgen put overleefd. Nandalee had hun een baby toevertrouwd, wiens moeder door haar zwaard was gedood. Een gevoel van verbittering overviel de elfin bij die herinnering. Het was een ongeluk geweest. Maar zij wilde een drakenelf zijn! Drakenelfen waren in elk opzicht volmaakt. Ongelukken gebeurden hun niet. Na de dood van de dwergenvrouw had ze de keus gehad de baby aan zijn lot over te laten, wat voor het kind een zekere dood zou hebben betekend, of iemand te vinden die zich om de zuigeling wilde bekommeren. De Diepe Stad was op dat moment al in een reusachtig graf veranderd, waarin ze slechts drie dwergen had gevonden: de moordenaars! De handelaars in delen van het drakenrijk! Zij belichaamden het uitschot van deze wereld. Daarom waren ze natuurlijk zo diep onder de aarde weggekropen. En toch had Nandalee hen moeten sparen, want ze zou het kind niet omhoog naar het daglicht mee hebben kunnen nemen.

Het zou het slachtoffer van de razende woede van de draken zijn geworden.

Zo was, ondanks alle doden, de moord op haar leermeester ongewroken gebleven. Nog altijd knaagde dit onrecht aan Nandalee. Net als de strafexpeditie van de draken. Waarom hadden ze hun elfen niet gestuurd om de moordenaars rekenschap af te laten leggen? En alléén de moordenaars! Waarom had een hele stad moeten sterven? Het was toch hun oorspronkelijke taak de schoonheid van deze wereld te bewaren? Daartoe waren de hemelslangen ooit door de elfen uitverkoren. Maar de draken waren een andere weg ingeslagen. Ze hadden de door hen uitgekozen dwergen tot moordenaars gemaakt en alle gevoel voor verhoudingen verloren.

Ze wilde naar de oorspronkelijke taak terug, dacht Nandalee. Ze wilde een werktuig van de wil van de elfen zijn. Een hoedster van deze wereld zijn die hun was toevertrouwd, en geen gewetenloze wreker. Ze wilde de zwakken helpen en alles wat mooi was tegen onbezonnen vernieling beschermen. Dat waren doeleinden, waarvoor het nobeler was te strijden. Dat moest haar weg worden, besloot Nandalee en zij keek naar de veulens die uitgelaten in het ondiepe water spetterden, zodat het tot boven hun hoofden opspatte.

De zwarte hengst had haar schuilplaats de rug toegekeerd. Hij keek naar het hoge buffelgras dat bijna tot aan de waterpoel groeide. Het was bijna twee schreden hoog. De hete zomer had het groen van de uiteinden tot een broos goud laten verdorren. Vanuit het oosten kwam een vlagerige wind opzetten, die het gras liet fluisteren en als een eindeloze goudgroene oceaan liet deinen.

Hun doornstruik groeide op een lage heuvel. Van hier hadden ze een goed zicht op de waterpoel en het uitgestrekte land. In het snel verdwijnende daglicht zag Nandalee op een mijl afstand een kudde zwarthoornbuffels die donkere, bewegende lijnen door het gras trok. Ze bleven een eind van de drinkplaats vandaan, wachtten tot de pegasi hun dorst hadden gelest en verder zouden trekken.

Donkere wolkenvingers strekten zich vanuit het oosten over de savanne uit alsof ze naar het laatste avondrood aan de horizon wilden grijpen. Regenwolken pakten zich samen. Gonvalon had haar de laatste paar dagen veel over Baine Tyr verteld. De zwaardmeester had haar verrast met zijn kennis. Hij kwam graag naar de uitgestrekte savanne, kende de routes waarlangs de kuddes trokken en

wist een schat aan verhalen over het land. Over de vuurzeeën die het gras in de droge tijd verteerden, over de ontelbare kleuren van de regenboog waarin het dorre land van de ene op de andere dag opbloeide wanneer de regentijd begon.

Ook kende hij de koboldvolkeren van de uitgestrekte vlakten, de in het blauw geklede jagers, die op hun zandkleurige wilde honden door het eenzame land trokken. De rondtrekkende herdersvolkeren die er trots op waren dat zij de grootste onder de kobolds van Baine Tyr waren en zich altijd met grijze leem inwreven. Of de vissers die in hutten op palen ver van de oever boven het donkere water van de muggenmeren woonden. Met hen had hij menige nacht op de grote meervallen gewacht die af en toe tijdens nachten met volle maan vanaf de bodem van de meren opdoken en mijlenver over land kropen. De kobolds gaven deze meervallen namen en vereerden ze als goden. Uchungu de Driftige die al menige kobold die zich te dicht in zijn buurt had gewaagd met huid en haar had verslonden, of Arani de Bode die met zijn kronkelende lichaam allerlei geheime berichten voor de alfen in het hoge gras schreef, die alleen hoog vanuit de hemel te lezen waren.

Nu voerde de wind het verre gerommel van de donder met zich mee en Nandalee zag hoe in het oosten bliksems langs de horizon flakkerden. Ergens in het hoge buffelgras gaf een leeuw met zwarte manen lucht aan zijn woede tegenover het onweer, alsof hij de hemelse machten wilde uitdagen. Ze waren de heersers over de savanne, net zoals de zilverleeuwen de rode rotstorens die het uitgestrekte grasland omzoomden hun rijk noemden. Niemand die tegen ze op kon, tenminste niet op de grond. De uitgestrekte hemel kende echter andere heersers. Ook hun hadden de kobolds namen gegeven, maar die waagden ze slechts te fluisteren in nachten dat het nieuwe maan was en de wereld alleen nog schaduwen kende. Het kleine volk was ervan overtuigd dat het voldoende was deze namen hardop te zeggen om het kwaad over zich af te roepen.

Gonvalon kende talloze van deze verhalen en Nandalee verheugde zich erop verder met hem door de uitgestrekte savanne te trekken en samen de geheimen en wonderen ervan te ontdekken. Nooit had ze verwacht dat een elf die in een paleis was opgegroeid zozeer met de natuur verbonden kon zijn.

Onder de deken strekte ze haar hand naar hem uit. Ze betastte

zijn warme, zijdegladde huid. Gonvalon was veranderd sinds ze naar de Jadetuin waren teruggekeerd. Hij straalde weer die superieure rust uit die ze zozeer in hem had bewonderd toen hij in het Witte Paleis haar leermeester was geweest. Wat er in Snaiwamark ook mocht zijn gebeurd – hij had zijn innerlijke vrede teruggevonden. Misschien lag het ook aan het Melkland dat hij zo liefhad. De uitgestrekte, wilde savanne.

Op dat moment viel een verblindend fel licht in de drinkplaats, dat met gloeiende dolken diep in Nandalees hoofd brandde. De paarden hinnikten. Nandalee hoorde hun paniek, voelde de grond onder hun hoefslagen trillen. Ze knipperde met haar oogleden. De tranen stonden in haar ogen en ze kon niet duidelijk meer zien, de wereld was in lichte en donkere vlekken uiteengevallen. Ze wilde opspringen, maar Gonvalon drukte haar stevig tegen de grond. ‘Niet doen. Dat is een roodrug. Blijf liggen! Wij kunnen niets doen.’

Nandalee sloot haar oogleden en opende haar Verborgene Oog om het magische net te zien dat alles met elkaar verbond. Een fel-rood van een nauwelijks beteugelde woede verblindde haar. Het vlamde vlak voor de doornstruik op en steeg dan op naar de hemel. Dat moest de zwarte hengst zijn die zich in de lucht verhief om zijn kudde te beschermen.

Bij de drinkplaats heerste overwegend het kille blauw van de angst. De merries en de veulens renden door elkaar heen. Enkele vlogen op en hinderden elkaar. Door het buffelgras lichtten de aura's van kleinere dieren op die zich angstig tegen de grond drukten.

Hoog boven hen zweefde de roodrug, omhuld door de witgouden aura van kracht. Een volgende vlammenstraal schoot naar de vluchtende kudde omlaag. Door het Verborgene Oog gezien was het slechts een flakkeren dat de aura van de draak eventjes wat lichter liet schijnen. Toen dit dofgele geflikker echter naar de pegasi schoot, doofden op slag twee stralend blauwe lichten.

Nandalee deed haar ogen open. Ze brandden nog altijd, maar het beeld dat ze kon onderscheiden had weer kleur en diepte gekregen. Ze zag een veulen met brandende vleugels door het hoge buffelgras galopperen en de kadavers van twee merries in het ondiepe water liggen. Ze werd door een kille woede bevangen. Dat was geen jagen! De roodrug doodde uit moordlust en zou van de dode pegasi alleen

de beste stukken verslinden om de rest voor de gieren te laten liggen.

De elfin pakte haar boog.

‘Laat dat!’ siste Gonvalon. ‘De draken regeren deze wereld. Keer je je tegen een van hen, dan laad je de toorn van hen allemaal op je.’

Nandalee luisterde niet naar hem. Ze richtte zich op. Doorntakken schramden over haar gezicht en haar naakte armen. Woedend keek ze omhoog naar de hemel en haar rechterhand streek over de gevederde pijlschachten in haar koker.

De roodrug was meer dan twintig schreden lang en had een slangachtig lichaam. Zijn vleugels zaten dicht boven zijn krachtige achterpoten, de voorpoten waren veel kleiner, maar eindigden in klauwen met messcherpe nagels. En terwijl zijn onderzijde de diepblauwe kleur van de late middaghemel boven de savanne had, toonden de flanken een vlammend karmozijnrood, doorschoten met rookkleurige strepen.

Het zwarte paard had het luchtruim gekozen en cirkelde met twee andere pegasi rond hun aanvaller. Wat waren ze klein in vergelijking met de machtige draak. Toch probeerden ze met hun sterke hoeven naar de vleugelbotten te slaan en daarbij uit de buurt van de wild rondzweepende staart van het monster te blijven.

Nandalee haalde een pijl uit haar koker en zette de keep op de pees. Ze durfde echter niet te schieten uit angst in de wervelende luchtstrijd een van de pegasi te treffen. Een striemende staartslag trof een van de hengsten die even daarvoor met een hoef een gat in de leren vleugel had getrapt. Het trotse dier dwarrelde met gebroken vleugels hulpeloos naar de aarde, sloeg met een zware klap in het hoge buffelgras naast de drinkplaats en bleef onbeweeglijk liggen.

De drakenkop draaide zich om op zijn slangennek en kreeg een tweede pegasus te pakken. De slagstanden zo lang als dolken hapten naar de buik van het dier en scheurden er een reusachtig stuk vlees uit, zodat de ingewanden uit het lichaam van de pegasus hingen voor ook deze trotse hengst ter aarde stortte.

Het zwarte paard schoot echter in een doldrieste manoeuvre over de kop van de draak heen en trof hem hard met zijn zwaaiende hoeven. Even tolde de roodrug in het rond, maar toen hervond hij zijn

evenwicht. En terwijl de hengst in een nauwe cirkel vloog en opnieuw wilde aanvallen, spuugde de draak hem een vlammenstraal tegemoet. Veel minder krachtig dan de vlammenzuil waarmee hij zijn aanval op de drinkplaats had ingezet, maar nog altijd dodelijk voor degene die door het vuur werd omhuld.

Nandalee hield haar adem in. De zwarte pegasus drukte zijn vleugels dicht tegen zijn lichaam en liet zich als een steen vallen, maar niet snel genoeg. Een vlammentong streek langs zijn flank en hij hinkte van pijn. Pas vlak boven het water spreidde hij zijn vleugels en wist zijn halsbrekende val af te remmen. Nandalee kon zijn gewrichten horen kraken. De hoeven van de hengst raakten het water, toen hij met krachtige vleugelslagen weer hoogte probeerde te winnen.

De draak boven hem was nu in de gunstigste positie. De elfin zag hoe hij met wijd uitgespreide vleugels een bocht maakte om de pegasus de weg af te snijden.

‘Zo gaat het niet eindigen,’ mompelde Nandalee en ze hief haar boog. De langzame glijvlucht van de draak maakte het haar makkelijker. Ze richtte op het punt waar de linkervleugel in de rug van het monster overging. Ze ademde uit en liet de pijl van de pees schieten zonder haar doel uit het oog te verliezen.

‘Nee!’ riep Gonvalon. Hij sprong op en greep naar haar boog. Een tel te laat – de pijl trof zijn doel. Een geluid als het puffen van een reusachtige blaasbalg weerklonk toen de draak verrast ademde. Zijn linkervleugel knakte, maar hij herstelde zich onmiddellijk weer. De pijl was voor meer dan de helft in het vlees van de draak gedrongen.

De zwarte pegasus keek naar Nandalee. Hij zwaaide met zijn kop alsof hij haar wilde groeten. Toen vloog hij met krachtige vleugelslagen weg. Zijn kudde was allang gevluht. Alleen de kadavers van de gedode dieren waren achtergebleven.

‘Je hebt op een draak geschoten,’ siste Gonvalon. ‘Heb je je verstand verloren? We zullen hem moeten doden, zodat hij het niet verder kan vertellen. We zijn dood als de hemelsslangen dit te weten komen.’

De roodrug landde bij de rand van de drinkplaats. Hij was nog geen dertig schreden van hen verwijderd. Grote gele ogen met langwerpige pupillen namen hen op. Zijn buit scheen hij helemaal vergeten te zijn.

Nandalee zag uit een ooghoek hoe Gonvalon zijn zwaard greep. Hij zou het doen. Zonder aarzelen zou hij voor haar tegen de draak vechten. Zoals hij ook de immerwinterworm het hoofd had geboden.

‘Je vraagt je af of wij een prooi zijn.’ Nandalee sprak luid en heel langzaam. Ze stelde zich voor hoe elk van haar woorden tot diep in de hersens van de draak doordrong. Ze wist niet hoe intelligent roodruggen waren en of ze net als de hemelsslagen hun stem in het hoofd van elfen konden laten klinken. Ze hoopte gewoon dat hij het begreep en terwijl ze sprak, trok ze zonder haast een tweede pijl uit de koker en legde hem op de pees.

‘Ik heb ooit een trolprins gedood omdat hij mij mijn jachtbuit afhandig maakte. Hij was tien keer zo ver weg als jij nu. Mijn pijl trof hem midden in zijn oog en doorboorde zijn hersenen. Hij was dood voor hij in de gaten had wat er gebeurde. Jij hebt grotere ogen dan hij... Het zou niet verstandig zijn als je mij zou willen verslinden.’

De staart van de draak gleed onrustig heen en weer en woelde de modderige oever om.

‘We zijn allebei jagers, jij en ik. Maar ik dood alleen voor voedsel of om me te verdedigen.’

De draak stak zijn kop op de slangachtige hals naar voren. Ze rook zijn adem. De reusachtige muil was nog slechts zes schreden van haar af. Donkere bloedspatten glinsterden in de laatste avond-schemering rondom zijn bek. Zijn sneeuw witte tanden waren stuk voor stuk zo lang als haar onderarm. Vroeg hij zich af of hij haar met een vuurstoot zou doden?

‘Achteruit,’ zei Gonvalon zacht. ‘Hij heeft zich te ver naar voren gewaagd. Hij is binnen het bereik van mijn zwaard. Ik zal hem zijn keel doorsnijden.’

Nandalee betwijfelde niet dat hem dat zou lukken. Maar een grote draak verwonden en zijn trots kwetsen was iets anders dan hem doden. Wanneer Gonvalon dat deed, waren ze allebei verloren. Alle draken van Alfenmark zouden jacht op hen maken en ze hoefden er niet langer op te hopen bij de Duistere Draak bescherming en onderdak te vinden.

‘Wij gaan nu,’ zei Nandalee met vaste stem. ‘We zullen je je buit laten. Maar weet dat je mijn vlees hebt gestolen. De kudde gevleugelde paarden behoorde mij toe,’ verklaarde ze brutaal. ‘En ik laat

me niet bestelen. Zou je er nog een verscheuren, dan zul je erachter komen wat het betekent als er op je gejaagd wordt. Ik kom uit Carandamon, ver in het noorden, waar de winterkou elke dag tot een genadeloze strijd om te overleven maakt. En ik ben net als mijn land. Genadeloos. Ik zal je doden wanneer je nog een van mijn paarden doodt. Er is wild genoeg in de savanne. Je zult geen honger hoeven te lijden.'

Uit de keel van de draak klonk een donker gegrom. Zijn neusgaten verwijdden zich. Zijn hete adem sloeg Nandalee in haar gezicht. Ze hief haar boog op en trok de pees tot ver achter haar oor terug.

'Zelfs wanneer je vlammen me zouden doden, zou mijn pijl je nog treffen. Ik hoef hem maar los te laten en mijn magie zal zorgen dat hij zijn doel treft.'

De draak snoof.

'Geloof je me niet?' Nandalee lachte uitdagend. 'Misschien lieg ik. Maar misschien ook niet. Wanneer je nu de verkeerde beslissing neemt, is het je laatste.'

Dreigementen maken geen indruk op me, klonk een stem in haar gedachten. Hij leek niet bij dit bloeddorstige schepsel te passen. Hij leek beschaafd. Hij deed Nandalee zelfs een beetje aan de Zwevende Meester denken. Maar daar lagen al die dode pegasi. Het waren er zeker een stuk of acht.

'Waarom dit bloedbad? Dat was geen jacht maar een bloedbad.'

Omdat ik het kan.

Ditmaal klonk in het antwoord een hoogmoed door die absoluut niet bij de Zwevende Meester zou hebben gepast.

Fij gaat nu die pijl uit mijn vlees trekken, dame.

Nandalee staarde hem aan. De roodrug toonde een verwaandheid die haar fascineerde.

Gonvalon legde een hand op haar arm. 'Doe het niet. Je kunt hem niet vertrouwen. Kijk maar naar zijn aura!'

Ja, ik spreek ook in zijn gedachten. Luister maar gerust naar zijn raad.

Nandalee opende haar Verborgene Oog om opnieuw het magische netwerk te zien waarvan de wereld doortrokken was en dat alles met elkaar verbond. Ze zag het rood van een woede die met moeite in bedwang werd gehouden in de aura van de draak. Het mengde zich met het goud van de macht.

'Ik help je, omdat ik dat wil,' antwoordde de elfin rustig. 'En om-